

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

The Vixen

Christi Caldwell

Copyright © 2018 Christi Caldwell

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com,
în colaborare cu ANA Sofia.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îmblânzirea scorpiei
Christi Caldwell

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Îmblânzirea scorpiei / Christi Caldwell
trad.: Oana Barbu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4838-9

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Îmblânzirea scorpiei

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA

București
2020

Jandarmul îi dădu drumul atât de brusc încât ea se dezechilibra și căzu în fund. Rămase acolo, încremenită o clipă, în timp ce jandarmul îl luă pe Connor, avându-l pe nobil pe urmele lor.

Connor aruncă o ultimă privire peste umăr.

– O datorie plătită, murmură el.

Era mottoul fiecăruia dintre fetele și băieții destul de ghinioniști pentru a se afla în ghearele lui Diggory.

„O datorie plătită.“

Capitolul 1

Anglia, primăvara 1826

Luxul de a fi cel mai de succes anchetator din Anglia nu se rezuma la averea pe care o deținea, ci și la capacitatea de a accepta sau de a refuza orice caz.

Nu încăpea nici o îndoială. Connor Steele făcuse o avere din munca lui.

De aceea, se gândise să nu meargă.

Când văzuse biletul pe biroul său, se gândise să arunce misiva la coșul de gunoi.

În cele din urmă, acceptă următoarea audiență, dar nu din cauză că avea nevoie de bani, ci pentru că era înțelept să adune informații. Numai după o întrevedere putea decide ce era de făcut în acel caz, dar nu devenise cel mai bun anchetator refuzând sarcinile încredințate de cei mai bogați și mai puternici nobili din Londra.

În ciuda prezenței a doi servitori în uniformă, o tăcere grea se lăsase în holul larg.

În timp ce majordomul surprinzător de tânăr studia cartea de vizită pe care i-o înmânase, Connor își aruncă privirea asupra spațiului măreț, de la podeaua din marmură albă italiană până la covoarele stacojii, care acopereau scările și la candelabru de cristal ce atârna deasupra. Da, domnul care căuta să-i folosească serviciile era putred de bogat.

– Vreți să mă urmați?

Slujitorul înalt, cu părul roșcat murmură singurele cuvinte schimbate de când deschisese ușa, iar Connor îi oferise cartea de vizită. După ce îi dădu unui lacheu mantia lui Connor, majordomul porni pe coridor.

Connor aruncă o privire spre servitorul arțăgos, care, cu haina pe braț, dispăru în umbră.

Mergând încet în spatele majordomului, Connor îl urmă. Cel mai priceput dintre anchetatori nu ratase nimic și le văzuse pe toate. Era o lecție necunoscută de majoritatea anchetatorilor, una pe care Connor o învățase nu în cei zece ani de când își înființase propria afacere, ci mai degrabă în anii în care își petrecuse viața pe străzi.

Omiterea unui detaliu putea duce la moartea cuiva. Era o regulă de viață despre care Connor nu era atât de naiv să creadă că era rezervată numai străzilor din estul Londrei, ci era valabilă în toată Anglia, de la aleile întunecate până la sălile de bal luminoase.

Majordomul privi peste umăr și își ajustă pasul în timp ce se îndreptau spre un hol care se bifurca.

– Pe aici, domnule Steele, mormăi el, apoi se lăsă din nou tăcerea în timp ce Connor era condus mai departe.

În timpul lungului drum prin casa din Mayfair a marchizului de Maddock, Connor catalogă fiecare detaliu, concentrându-se, în cele din urmă, pe elementul definitoriu al reședinței somptuoase.

„Tăcere.“

Era singurul cuvânt care definea această casă, precum și personalul care o deservea. O liniște care înfiora și descuraja conversațiile, accentuând ceea ce altfel ar fi fost sunete banale: ticăitul îndepărtat al unui ceas, zgomotul unui pas ușor, scârțâitul pardoselii.

Tânărul majordom încetini, apoi se opri. Făcu o pauză, așteptând până când Connor ajunse la ușa grea de stejar înainte de a bate.

Liniștea apăsătoare persista.

Apoi o voce aspră se auzi dinăuntru:

– Intră!

Servitorul, eficient, apăsa deja mânerul ușii, permițându-i lui Connor să intre.

Aruccând o privire în cameră când pași înăuntru, Connor se uită în cele din urmă la persoana care stătea la birou. Cu capul aplecat asupra unui lucru oarecare ce îi solicita atenția, bărbatul nici măcar nu se obosi să ridice capul.

Majordomul aruncă o privire plină de regret în direcția lui Connor și apoi își dresă vocea.

– Excelență, domnul...

– Știu al dracului de bine cine este.

Din locul în care stătea așezat la biroul lui, cu un registru deschis în față și dând acele ordine pe un ton ce inspira teamă, era evidentă identitatea bărbatului.

– Ieși dracului, Quint!

Majordomul ieși grațios, de parcă i s-ar fi cerut să iasă într-o manieră politicoasă.

– Și închide ușa în urma ta, șopti domnul, însă fără a se deranja să ridice capul.

Tânărul servitor încuviință.

Odată ce bărbatul plecă și în cameră se așternu liniștea, Connor se îndreptă spre birou, neinvitat. Cu fiecare pas ce-l ducea mai aproape, studia mai atent acea figură despre care se vorbea de mult timp în înalta societate: Marchizul Nebun.

Cu părul său blond neîngrijit căzut pe față și evaluând frenetic acea pagină, nu exista nici o îndoială asupra nebuniei bărbatului. Soția Marchizului Nebun fusese arsă de vie, în timp ce el, în mod surprinzător, rămăsese neatins, aflându-se în oraș în noaptea în care fusese ucisă împreună cu copilul lor.

Însă pe străzi Connor avusese de-a face cu demoni și cu bărbați și femei care trebuiau să ajungă la Bedlam. Încetase cu mult timp în urmă să se mai teamă sau să mai simtă ceva în preajma bărbaților precum marchizul.

– Ai venit, observă marchizul pe un ton răgușit, caracteristic unei persoane care nu era obișnuită să vorbească.

Luând asta ca pe o invitația de a lua loc, Connor revendică scaunul cel mai aproape de biroul domnului. Fără să se deranjeze să aștepte permisiunea, îl trase și se așeză, lăsând urme cu vârful degetelor pe brațele prăfuite.

Firele minuscule de praf dansau în aer, biroul neîngrijit fiind în contrast cu mobilierul de mahon strălucitor din afara acelei camere.

Connor își măsură cuvintele. Fusese cât pe ce să nu vină. Avea rea lui îi dădea libertatea de a alege cazurile pe care le accepta. Cu toate acestea, chiar și în primele zile ale carierei sale, și-ar fi vândut sufletul pentru a se ocupa de cazul unui criminal care ucisese un copil.

– V-ați fi așteptat să nu o fac, spuse el, așteptând reacția celui alt bărbat.

Fără să se întrerupă din studierea registrului, Lord Maddock dădu pagina.

– Nu mai am nici o așteptare, domnule Steele, spuse el sobru.

În timp ce marchizul își trecu privirea peste hârtie, Connor își îndreptă gâtul, studiind cuvintele scrise acolo.

Nume după nume completau rândurile. Unele dintre ele aveau o steluță alături.

În cele din urmă, marchizul puse registrul deoparte și înălță capul. Aruncă o privire aproape plictisită spre litera D aflată chiar deasupra sprâncenei lui Connor. În timp ce adesea cei mai mulți din înalta societate își ascundeau privirile îngrozite, Lord Maddock zâmbi sumbru.

– Știi cine sunt? întrebă el cu o bucurie aproape bolnavă.

Connor miji ochii. Supraviețuise iadului pe străzi. Ultima figură care ar fi putut stârni vreodată o urmă de frică în el era cea a Marchizului Nebun.

– Nu am venit aici să vă jucați cu mine. Mi-ați solicitat serviciile și am venit să vă ascult. Așa că spuneți ce aveți de spus.

Bărbatul afișă un alt zâmbet trist care ar fi făcut să pălească buzele asprite de viață ale unui bărbat cu un statut inferior.

– Te-aș angaja pentru a investiga un caz.

Deschise sertarul biroului și scoase o hârtie. O împinse pe birou.

Connor privi o clipă hârtia și apoi o ridică.

– Este ceea ce ai câștiga, îi explică marchizul, lăsându-se pe spate pe jilțul lui de mahon, ca al Regelui Leu.

Connor cercetă hârtia. O sută de mii de lire sterline.

Poate cu ani în urmă ar fi fost impresionat de acea sumă exorbitantă. Era o avere mai mare decât cea a majorității regilor și prinților.

– Nu îmi aleg cazurile în funcție de mărimea sumei care poate fi obținută, spuse el direct, înapoind hârtia.

– Atunci ești un prost!

Nu, era un om cu o oarecare integritate. Sau mai degrabă unul care căutase să se modeleze singur, pornind de la vagabondul care fusese cândva.

– Sunt un bărbat cu mijloace suficiente pentru a nu fi nevoie să preiau cazuri decât dacă doresc. Îi aruncă marchizului o privire scrutătoare. Mai ales al unuia care mă insultă.

Un scurt război se stârni în ochii lui Lord Maddock.

– Vreți să-mi spuneți să mă duc dracului, observă Connor, întinzându-și picioarele. Vreți să mă aruncați în șuturi, dar nu puteți.

Pentru că avea nevoie de serviciile lui.

În ciuda poziției sale relaxate, umerii marchizului se încordară.

– Este vorba despre un copil, replică marchizul țăfnos, cu un vag licăr de triumf în ochi. Un băiat.

Connor își întinse mâinile și continuă să-l cerceteze pe celălalt bărbat.

– Mort sau viu? întrebă el direct.

Un mușchi zvâcni în colțul gurii marchizului.

– Viu. Doar atât. Un singur cuvânt și fără alte detalii.

Nonșalant, Connor își împreună vârful degetelor.

Copiii. Întotdeauna fuseseră slăbiciunea lui Connor ca investigator; acele cazuri care îi fuseseră oferite și care implicau un copil i se păruseră cel mai greu de refuzat. Era un detaliu despre care aflaseră foarte mulți și care făcuse ca mamele sărăcite și tații disperati să apeleze la el pentru niște sume care nu aveau să îmbogățească pe nimeni.

– Vreți să vă ajut să găsiți un copil, zise Connor calm.

– Fiul meu.

Vorbind atât de rece, lipsit de emoție, marchizul s-ar fi putut referi la fel de bine la modul în care își bea ceaiul sau la rasa calului său.

– Fiul dumneavoastră a fost ucis, zise el, fixând chipul celui alt bărbat.

Marchizul chicoti, sunetul aspru al amuzamentului fals umplând biroul.

– Ți-ai făcut temele, domnule Steele.

Era o poveste încă șoptită ocazional în sălile de bal: povestea despre incendiul iscat de marchiz când soția lui, așteptând al doilea copil, și fiul său moștenitor merseseră la culcare după un episod violent între soț și tânăra mamă.

Amuzamentul prefăcut arăta ca o mască sumbră pe trăsăturile dure ale marchizului.

– Fiul meu a fost furat.

Poate că la mijloc era nebunia bărbatului, într-o încercare de a rescrie și a transforma trecutul pentru a-l face mai suportabil în momentele de luciditate.

– Copilul dumneavoastră a dispărut în urmă cu șapte ani și abia acum reclamați că a fost răpit, spuse Connor, cuprins de neîncredere.

Lord Maddock făcu o grimasă.

– Nu am avut motive să cred că era în viață. Se opri. Până acum, afirmă el apăsător.

Pe Connor îl cuprinse o dorință familiară de a ști mai multe.

Pentru el, întotdeauna fusese o dorință nestăpânită. O simțise ca elev pasionat, dar cu o mamă moartă de mult timp, care fusese primul său tutore. Apoi ca student la Cambridge și, în final, ca anchetator care lucra pe străzile Londrei. Iar acum era și mai intensă.

Când vorbi, Connor o făcu pe un ton obișnuit.

– Ce informații ați descoperit și v-au făcut să credeți că fiul dumneavoastră a supraviețuit focului? „Un foc pe care l-ați pus.“

Vorbele acelea planau în aer, nerostite, dar la fel de reale de parcă ar fi fost pronunțate.

Ochii căprui ai lui Lord Maddock erau mai reci decât gheața. Luă un mic jurnal de piele de pe colțul biroului și i-l întinse.

– Există nume.

Fără să vorbească, Connor acceptă jurnalul.

Îl deschise și văzu paginile smulse neglijent din ziarele de scandal, ușor șterse, prezentând semnele timpurii ale trecerii vremii.

– Începeți cu notele mele, ordonă marchizul, obișnuit să fie ascultat.

Connor scoase foile și le puse deoparte. Își trecu repede privirea peste prima pagină.

Nume. La fel precum cele subliniate cu o mână nesigură în registrul marchizului, care încă era deschis.

Doar două erau cunoscute, cele despre care se scrisese și se vorbise recent în înalta societate:

„Helena Banbury, ducesă de Somerset.“

„Ryker Black, viconte de Chatham.“

Connor făcu o pauză, încă privind informațiile adunate despre viconte: partenerii săi de joc. Nu, unul în special.

Niall Marksman.

„Trebuie să faci ceea ce spune, Connor, așa cum am făcut și eu. Asta, dacă nu vrei să ajungi ca Ryan. Ține-ți gura și fă orice-ți spune!“

Tresări, ținându-și capul în jos, în timp ce încerca să-și pună gândurile în ordine. Nu se mai gândise la Niall sau la vreunul dintre băieții și fetele alături de care trăise pe străzile Londrei.

Nu, nu își permisese să se gândească la ei. Demonii îl bânuiseră suficient, dovedindu-se mult mai sigur să-și țină amintirile îngropate.

Luându-le din nou, termină de citit.

– Au fost luați, spuse marchizul, distrăgându-i atenția lui Connor de la acea foaie. Bătu cu degetul pe cuvintele din ziar. Mi-a luat timp pentru a înțelege asta, spuse el ca un posedat. Cei doi copii ai ducelui de Wilkinson s-au dat de partea lui Diggory. A fost totul doar o bătăfă inutilă, dar apoi, cu fiecare poveste îngrozitoare, piesele au început să se potrivească.

– Piese? repetă Connor încet.

Aceștia susțineau că bărbatul era nebun și că sclipirea frenetică din ochii lui îl făceau să dea crezare acelor vorbe.

Cuvintele marchizului se amestecară frenetic.

– Copii luați. Furați. Folosiți. Se opri brusc, privind dincolo de Connor, într-un punct pe care numai el îl putea vedea. Până când totul căpătă sens, termină el în șoaptă.

Connor, care se crezuse de mult timp imun în fața anxietății, își dădu seama cât de mult se înșelase în această privință. Simți fiori reci pe șira spinării.

– Ce a căpătat sens? îl încurajă el, întinzându-se spre teancul de decupaje.

Marchizul tresări ușor, iar în acel moment Connor știu că uitase-ră unul de prezența celui alt până în acea clipă.

– De ce a fost luat de cineva de pe stradă. Poate vândut.

În ciuda atitudinii sale rezervate, i se făcu milă. Da, poate că domnului îi era mai ușor să-și explice propriile crime recreând în minte ceea ce avusese loc cu adevărat în acea noapte de decembrie.

– Nu mi-am ucis fiul! spuse Lord Maddock, urmărind neînțecat gândurile lui Connor și dezvăluind o putere de convingere neașteptată.

Connor înălță capul.

– Dar soția dumneavoastră? întrebă el liniștit. Acceptase cazuri chiar și pentru mai puțin din suma care îi fusese oferită pentru a-i ajuta pe acei părinți și rudele care căutau răspunsuri despre copiii pierduți sau uciși. Dar nu acceptase banii criminalilor. Ați ucis-o?

O oarecare pustiire tipică celor care renunțaseră la viață pâlpai în ochii marchizului.

– Sunt responsabil de moartea ei, răspunse acesta.

Connor dădu să se ridice, încheind întâlnirea. Ceva îl opri.

„Sunt responsabil de moartea ei.“

Era o afirmare a asumării, nu o declarație de asasinat.

Încercă să-și amintească tot ce știa despre marchizul de Maddock, cernând bărfele și săpând mai adânc. Își dori pentru prima dată să fi acordat mai multă atenție cazului senzațional care bulversase întreaga Anglie, la mult timp după ce marchizul fusese exonerat, iar cauza incendiului, atribuită unui făptaș necunoscut.

Desigur, fusese mult mai ușor pentru înalta societate să se confrunte cu un incendiator fără nume decât să accepte că exista un criminal în mijlocul lor.

Asta fusese ceea ce acceptase Connor.

Dar ce știa el cu adevărat despre caz?

Resp: V-ați ucis soția? repetă el.

– Ți-am dat răspunsul meu, rosti marchizul fără să șovăie sub privirea scrutătoare a lui Connor.

– Mi-ar plăcea să o spuneți clar și răspicat.

Să-și asume infracțiunea de care fusese acuzat și ulterior achitat.

– Am spus-o deja; soția mea este moartă din cauza mea. Nu o voi spune altfel pentru a vă face pe plac. Îmi vei accepta cazul și îl vei găsi pe fiul meu?

– Aceasta este singura dovadă pe care o aveți care să sugereze că ar putea să se afle în viață?

Tăcerea marchizului servi drept răspuns.

În fiecare zi erau luați copii pe străzi și făcuți hoți, ucigași și târfe pentru lorzi. Connor purtase amprenta pe frunte ca dovadă eternă a aceluiași adevăr. Își îndreptă atenția către foaie. Și totuși, copiii prețioși ai domnilor și doamnelor nu erau cei care se găseau în rolul de pioni pentru a spori puterea acelor nenorociți fără scrupule. Erau băieți și fete care avuseseră aceleași începuturi modeste precum Connor – unii se născuseră din târfe și marinari, alții fuseseră lăsați orfani de o soartă crudă, iar alții, transformați în orfani de bărbații care le stăpâneau lumea.

– Copilul dumneavoastră este diferit de bărbații și femeile de pe lista asta, spuse el în cele din urmă, așezând cartea pe biroul marchizului.

– Aceștia sunt orfani.

– Chatham...

– Mama vicontesei e fosta amantă a unui duce, care a devenit amanta liderului unei bande, îl întrerupse el.

Toți din Londra descoperiseră recent povestea mamei lui Banbury. Marchizul se încruntă și păru să-și piardă încrederea.

Decis să își impună punctul de vedere și să-i spulbere marchizului orice speranță disperată sau nechibzuită, Connor arătă spre numele ducese de Somerset.

– Este sora lui Chatham și astfel e rudă prin sânge. Celelalte nume de aici... Privirea lui fu atrasă brusc în mijlocul acelei pagini: Toți erau orfani obișnuiți de pe stradă. Nu există sânge nobil între ei.

Vru să se ridice.

Lord Maddock întinse o mână.

– Te înșeli!

În cariera lui de investigator, acele cuvinte se dovediseră străine pentru Connor, care se obișnuise doar cu succese.

Totuși, era genul de persoană mândră. Văzuse prea multe, iar orice urmă de dispreț încetase de mult timp să mai conteze.

– Rareori, contracară el, ridicându-se în picioare. Greșesc rar.

– Cu toții greșim, spuse marchizul grav, din nou ca un om pierdut în propriile gânduri și regrete.

Connor făcu un pas în spate.

– Dar acum greșești! se răsti marchizul, făcându-l să se întoarcă pentru a-l înfrunta. Lord Maddock își așeză palmele pe birou, iar pergamentul se încreți zgomotos. Spune-mi, ai fost fiul unei târfe și al unui marinar? Sânge comun de stradă, cum îl numiți?

Connor încremenii.

„Nu din nou... Dumnezeule mare, Connor, nu din nou!“

Se uită întunecat la marchizul ale cărui buze formau un zâmbet compătimitor. Societatea bârfea adesea și punea întrebări despre tânărul însemnat cu un D care fusese adoptat de contele de Mar. Dar nimeni nu știa totul. Nimeni din înalta societate nu știa nimic.

Sau asta crezuse el.

Își înțeleșă maxilarul.

– Vedeti, domnule Steele, și eu am auzit zvonuri despre tine. Marchizul își îndreptă degetul spre fruntea lui, unde era cicatricea lui Connor, o amintire clar reliefată a trecutului său. Povești despre cum ai aparținut cândva altei categorii, fiind salvat de contele de Mar.

– Trecutul meu nu este problema dumneavoastră, spuse el, impregnând amenințarea cu o tentă glacială.

– Ba este! continuă marchizul. În sensul că și tu ai fost separat de rudele tale.

„Aceasta este o zi norocoasă. Se pare că, până la urmă, îmi vei fi de folos.“

– Și unde ai plecat? Cu cine ai locuit pe acele străzi?

Lord Maddock întreba în felul în care numai un prădător care simțise slăbiciunea ar fi putut-o face.

Connor rămase nemișcat mult timp, cuvintele marchizului biciuindu-l, reinviind trecutul.

– Credeți că fiul dumneavoastră trăiește, spuse el pentru ca marchizul să audă cuvintele tare și răspicat și să înțeleagă improbabilitatea acestora. Probabil că este mort.

Paroxismul schimonosi chipul marchizului – prima scăpare a posturii sale împietrite.

– Dar există posibilitatea să fie în viață.

Res: Ce era mai probabil? Ca Marchizul Nebun, care nu negase că își ucisese soția, să creadă că fiul său mort era în viață sau că pierise împreună cu mama sa în acea noapte?

Și totuși, Lord Maddock rosti singurul cuvânt care îl ținea pe Connor înfapt pe podeaua îngustă, otrăvitoare.

O posibilitate. „Șansa să se întâmple ceva ori să fie adevărat.“

Era un cuvânt esențial pentru toți anchetatorii, care le amintea ce aveau de făcut sau chiar mai mult.

La tribunal, jurații îl găsiseră pe marchiz vinovat de crimă. Dacă nu era monstrul pe care îl descrisese societatea, ci numai un tată care înnebunise de durere?

Din nou, chiar și așa, era posibil.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, asta însemna, de asemenea, că putea exista un băiat care încă trăia pe acele străzi mizerabile pe care Connor fusese suficient de ghinionist să le numească *acasă*, dar și un nobil care îl căuta, când nimeni nu-l căutase vreodată pe Connor.

Marchizul miși ochii căprui până ce deveniră două fante, citindu-se în ei o provocare și o întrebare, dar și ceva mai mult: o rugămintă.

Connor trase scaunul și se așeză.

Capitolul 2

Tatăl Opheliei Killoran, Mac Diggory, cel mai nemilos ticălos din toată Londra, spunea că noaptea se lasă când Diavolul vine să joace.

Întunericul se dovedise a nu fi de mare ajutor răului care învăluia cele mai desperate suflete ale Angliei.

Ophelia însă ajunsese să aprecieze noaptea târzie și ceața groasă din Londra, ca pe o mantie protectoare, care oferea siguranța pe care nici o armă și nici o persoană nu i-o puteau oferi.

Ploaia? Era chiar mai bine, pentru că se putea strecura neobservată – și la fel îi făcea pe nobilii simandicoși, care se plimbau prin ploaie nepăsători.

Ophelia supraveghea străzile, aruncându-și privirea asupra trecătorilor care se grăbeau spre Bârlogul Diavolului și spre colțurile clădirilor. Își continuă căutarea, auzind cuvintele șoptite și pline de groază schimbate de mai mulți servitori ai clubului familiei.

„Îi găsește în mahala. Când vin ploile și ceața este mai groasă, el este întotdeauna acolo.“

Această aducere-aminte atât stăruitoare, dar și de rău augur invoca cele mai vechi și întunecate amintiri. Cele care refuzau să rămână îngropate.

„Nu te gândi la el, nu te gândi la el, concentrează-te!“

Închizând ochii, Ophelia numără în gând. „Trei, doi, unu.“ Deschise ochii. Respirând ușor printre buze, își strânse pelerina și se îndepărtă de siguranța unei alei pe care o cunoștea pe străzile periculoase ale Londrei.

Duhoarea din St. Giles îi inundă nările. Lăsă mirosul să-i umple plămâni, găsinde un efect calmant în familiaritatea pe care o regăsea aici. Era singura casă pe care o cunoscuse vreodată și, când atât de mulți pieriseră pe aceste străzi, ea nu numai că supraviețuise alături de frații ei, ci prosperase. Amintirea aceasta îi alungă demonii și îi dădu putere.

Ophelia se strecura printre umbre, măsurând fiecare pas, evitând căile populate.

„Îi atrage pe alei. Nu mai mult de doisprezece ani. Iar dacă au o zi în canalizare, îi ia.“

Ura îi pulsa în vene.

Și, deși ar fi trebuit să-i fie teamă de implicații în cazul în care ar fi fost descoperită, sentimentul dreptății era mai puternic.

Ophelia ajunsese la intersecția cu Great Russell Street, acel loc unde hoții și ucigașii se adunau de sute de ani. Locul cel mai sărac al Londrei numit încă *acasă*. Aruncă o privire. Cu inima bătându-i cu putere, înlătură grilajul și se strecură prin deschizătura îngustă. Căută în jur cu picioarele și găsi scara. Cu o mână, trase la loc metalul. Se auzi un zgomot greu, care răsună în mod amețitor în străfundurile canalizării. După ce coborî rapid pe scară, picioarele Opheliei atinseră în tăcere podeaua.

Clipind pentru a-și obișnui ochii cu întunericul, scoase în grabă pumnalul din interiorul cizmei. Mirosul acru al deșeurilor îi lovi simțurile. Oricât de obișnuită ar fi fost cu lumea asta, mirosul de rahat putred și moarte era unul care nu putea fi niciodată curățat cu adevărat. Înghițind în sec pentru a îndepărta greața, pași pe pământul alunecos, măsurând fiecare pas.

Sunetele stridente ale șobolanilor răsunau în pereții canalizării.

– Cât de drăguță ești...